

spurði hann "Hvernig veit ég? Það var ekkert nema ást, og þess vegna veit ég, að sá sem leit með svo mikilli meðaumkun á þjón sinn, muni annast þá sem ég elska og láta ljós ásjónu sinnar skína yfir þeim".

Þegar einsetumaðurinn heyrdi þessi orð, sem voru svo hughreystandi, og þó svo óljós, fór hann í burt mjög hugsjókur. Hvað höfðu þeir séð? og hvers vegna hafði hann einn af öllum þeim sem þar voru, farið á mis við þá sýn sem hann hafði þráð svo mjög. Átti hann aldrei að vita neitt um ásjónu Guðs, nema það að sjá ljómann á andlitum mannanna og trúna í hinum einaföldu hjörtum þeirra?

Í þessum hugleðingum kom einsetumaðurinn í stóra borg um sólsetur, og gekk gegnum þröngu strætin að sölubúð vopnasmíðs, sem hann hafði þekt vel einu sinni. Þegar hann kom þangað, sagði hvern vopnasmíðnum sögu sína og spurði hann ráða. Vopnasmíðurinn var lítill maður með bogið bak, sem sjaldan hreyfði sig úr einu horni búðarinnar, þar sem hann sat við vinnu sína. Hann sagði honum dæmisöguna um skjöldinn (sem hann fægði með lófa sínum um leið og hann talaði):—

"Hvern mundi hafa dreymt, þegar þeir komu með geysistóran, grásvartan köggul frá austurst önd Afríku hingað, að hann mundi nokkurn tíma verða þessi gljáandi silfurskjöldur. Hvað hann var líkur óhreinu járnskorungnum koparsmíðsins þarna hinu megin á strætinu. En hann var hreinsaður í eldi, hann var beygður og sveigður í eldi, eins og menn eru beygdir í stríði og á þrautastundum. Ég hef núið hann og fægt langa lengi — sjáðu þenna undraveiða gljáa. Enginn sólargeisli kemst nokkurn tíma inn í þessa þröngu búð. Samt glóir skjöldurinn með skærri birtu, og el þú færir með hann út á opnu vegina, þar sem úlfaldarnir ganga, og létir hádegissólina skína á hann, þá mundirðu ekki þola að horfa á hann. En hvaðan kemur þessi ljómi? Hver hefði gert sér í hugarlund að hann lægi í litlausa, gráa málaköglinum úr námanum í Afríku? eða að eldurinn og núningurinn gætu framleitt hann? eða að hann sé sólarljósið, þegar það skín aldrei á skjöldinn? Nei, það er eðli silfursins að vera skínandi bjart og þetta áskapaða eðli þess kemur í ljós.